

boru důvěrníků —, jak to tvrdí žalobce, či samostatně železničním podnikem, jak to tvrdí žalovaná dráha.

Nesprávným je v tom ohledu názor dráhy, že výnos min. železnic z 1. července 1920 čís. 1060/Pres. vztahuje se na soukromé železnice jen, pokud jde o zřízení důvěrnických sborů zaměstnaneckých, jinak však že platí pro ně zákon o závodních výborech čís. 330/1921 Sb. z. a n., neboť přičítá se ustanovení zákona čís. 330/1921 (§ 2), jímž bylo nařízeno, že dosavadní důvěrnické sbory v železničních podnicích zůstávají i nadále v činnosti a kde dosud zřízeny nebyly, zřídí se dle zásad platných u státních drah.

Tímto ustanovením nejen došla zákonného uznání instituce dosavadních důvěrnických výborů již dříve zřízených a cit. min. výnosem organizačně upravených u státních drah, ale zároveň rozšířena na všechny železniční podniky — i ty, které neprovozuje stát —, a to podle zásad platných u státních drah.

Podle tohoto předpisu zákona mají výbory železničního zaměstnanelectva u každé — i soukromé — dráhy stejnou působnost, to jest tu, jak upravena výnosem min. žel. 1060/1920, je tudíž spornou otázkou — po součinnosti zaměstnanelectva při platové úpravě — rozhodnouti podle oboru působnosti důvěrnického výboru vyměřeného výnosem 1060/1920.

V otázce mzdy přiznává § 3 důvěrnickému výboru také součinnost, avšak jen tak, že výbor spolupůsobí při dozoru na provádění a dodržování mzdových smluv. Výboru je tedy vyhrazen jen dozor na mzdové ustanovení, nikoli však součinnost se zaměstnavatelem při úpravě mzdy a tak samostatnost železničního podniku v tomto směru daná mu § 25 zák. čl. XVII:1914 zůstala i po vydání zákona čís. 330/1921 Sb. z. a n. a výnosu min. žel. 1060/1920 nedotčena. Proto je i jednostranné vydání platového regulativu ve shodě se zákonem.

Odchylné vývody dovolací žádosti jsou mylné.

Žalobci byla mzda patřící mu podle původní smlouvy i pozdějších úprav dráhy, jak zjištěno, zaplácena, neprávem domáhá se doplatků a proto žaloba byla právem zamítnuta.

Čís. 15555.

Platenie, ktoré učinil úpadca svojmu osobnému veriteľovi — v šesťmesačnej dobe, počítanej podľa 4. odst. § 34 a 2. odst. § 2 konk. por., a behom vyrovnacieho pokračovania, predchádzevšieho pred konkurzným pokračovaním (2. odst. § 2 konk. por.) — na pohľadávku, tiež zaistenú záložným právom na nehnuteľnostiach úpadcu, v rámci krycej hodnoty, ktorú toto záložné právo pre pohľadávku poskytovalo, nie je takým právnym úkonom, ktorému možno odporovať podľa § 34 odst. 1 č. 2 konk. por.

(Rozh. z 30. októbra 1936, Rv IV 48/36.)

Žalovaná strana bola osobnou veriteľkou firmy T. a svoju pohľadávku mala zaistenú záložným právom na jej nehnuteľnostiach. Firma T. na túto pohľadávku platila v rámci krycej hodnoty, ktorú toto záložné právo pre pohľadávku poskytovalo. Na firmu T. bol uvalený konkurz a správca jej konkurznej podstaty domáhal sa žalobou proti žalovanej strane súdneho výroku, že platby, ktoré učinila firma T. na pohľadávku žalovanej strany čiastočne v šesťmesačnej dobe, počítanej podľa 4. odst. § 34 a 2. odst. § 2 konk. por., a čiastočne behom vyrovnacieho pokračovania, ktoré predchádzalo pred konkurzným pokračovaním, sú bezúčinné voči konkurznej podstate a žalovaná strana je povinná zaplatiť konkurznej podstate to, čo na svoju pohľadávku od firmy T. v tejto dobe dostala. Súd I. stolice žalobe vyhovel, odvolací súd rozsudok súdu prvej stolice zmenil a žalobu zamietol.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol.

D ô v o d y:

Žalovaná strana v dobe odporovaných platení bola aj osobnou veriteľkou firmy T. a mala nárok aj na oddelené uspokojenie, lebo mala vložené na nehnuteľnosti úpadkyne po výšku 320.000 Kč s prísl. záložné právo, ktoré mohla aj v konkurze uplatniť. Táto jej vložená pohľadávka aj s príslušenstvami bola a je úplne zabezpečená záložným právom; žalujúcou stranou odporované a úpadkyňou účinené platby boli konané — čiastočne v šesťmesačnej dobe, predchádzavšej pred započatím vyrovnacieho pokračovania, a čiastočne v dobe vyrovnacieho pokračovania, týkajúceho sa úpadkyne — o vyrovnanie, vedené proti úpadkyni, na túto pohľadávku žalovanej strany, dotyčne ktorej má právo na oddelené uspokojenie podľa § 12 a 51 konk. por.

Je síce pravda, že žalovaná strana nemusí vystúpiť len hypotekárnou žalobou, ale ako osobná veriteľka mohla žalovať aj o zaplatenie, preca však s hľadiska § 34, odst. 1, bodu 2 konk. por. jej právo na oddelené uspokojenie možno posudzovať iba tak, že mohla dosiahnuť uspokojenia dotyčne celej svojej pohľadávky z majetku, na ktorý má zvláštne uspokojovacie právo, z iného — na pomerné uspokojenie konkurzných veriteľov slúžiaceho — majetku úpadkyne, na ktorý nemá právo na zvláštne uspokojenie a mohla prijať platenia účinené úpadkyňou v tejto dobe, keby tým neboli konkurzní veritelia ukrátení.

V tomto prípade sporné platby nemôžu byť na úkor konkurzných veriteľov, lebo tým, že ich žalovaná strana prijala, nezmenšil sa majetok úpadkyne, pretože platbami sa zmenšila pohľadávka žalovanej strany, oprávnenej na oddelené uspokojenie, a protihodnota týchto poskytnutí ostala v majetku úpadkyne v nehnuteľnosti, ktorá sa oslobodila od hypotekárneho dlhu a príslušenstí v tej čiastke, ktorá bola vyrovnaná platbami účinenými úpadkyňou.

Platby účinené úpadkyňou zrejme v kritickej dobe pre žalovanú stranu na jej pohľadávku, dotyčne ktorej má nárok na oddelené uspo-

kojenie a ktorá je týmto úplne aj s príslušenstvami krytá, mohli by privodiť zmenšenie konkurzného majetku a tak aj poškodenie konkurzných veriteľov, keby majetková hodnota, o ktorú sa zvýšil konkurzný majetok platbami učenými úpadkyňou, nezodpovedala tej protihodnote, ktorú reprezentujú úpadkyňou učené platby.

Žalujúca strana však to netvrdí a netvrdí ani, že hodnota predmetu zálohu nekryla a nekryje pohľadávku žalovanej strany, resp. aj jej vyplatenú časť, a ani to že by žalovaná strana nemohla dostať uspokojenia zo zálohu, — ba uznáva, že zálohom je žalovaná strana na svoju pohľadávku a prísl. úplne krytá.

Preto je správne právne stanovisko odvolacieho súdu, že napadnutými platbami neboli a nemohli byť konkurzní veritelia ukrátení, čo však je všeobecnou podmienkou odporovacej žaloby, a to aj žaloby, podanej podľa bodu 2, odst. 1 § 34 konk. zák.

Pri tom je správne právne stanovisko odvolacieho súdu, že žalovaná strana hoci je aj osobnou veriteľkou dotyčne svojej pohľadávky úplne krytej zálohom na oddelené uspokojenie, nie je konkurznou veriteľkou, a preto v medziach jej oddeleného práva úpadkyňou učené a ňou prijaté platby nie sú odporovateľné podľa hore cit. zákonného ustanovenia.

Toto zákonné ustanovenie chráni zásadu: »par conditio creditorum«, ktorá voči konkurzným veriteľom neprichádza v úvahu, keď ide o platenie na pohľadávku veriteľa na oddelené uspokojenie oprávneného, ktorý je dotyčne svojej pohľadávky úplne krytý a učinenej platbe odpovedajúca protihodnota ostane v majetku úpadcu na pomerné uspokojenie konkurzných veriteľov.

Preto najvyšší súd zamietol dovoláciu žiadosť ako bezzákladnú.

Čís. 15556.

Platnosti převodu majetku, jenž připadne Československému státu z úpravy majetkových podstat nositelů pensijního pojištění podle čl. 275 mírové smlouvy St. Germainské na Všeobecný pensijní ústav, nelze odporovati pro nedostatek platného titulu. Čl. 42 úmluvy čís. 60/26 Sb. z. a n. obsahuje všobecné a zásadní ustanovení o všech pohledávkách, pokud přešly na Československý stát nebo osobu jím určenou.

Běh promlčecí lhůty pro nárok Všeobecného pensijního ústavu na zaplacení dlužných anuit v Kč z hypotečních pohledávek, které naň přešly od Všeobecného pensijního ústavu pro zřízence ve Vídni, začal se teprve působností úmluvy čís. 151/29 Sb. z. a n.

Uzavřením úmluvy o Všeobecném pensijním ústavu pro zřízence ve Vídni dne 29. března 1924 pozbyl Vídeňský pensijní ústav oprávnění nakládati s pohledávkou, jež měla podle této úmluvy připadnouti Československému státu, třebas citovaná úmluva nabyla účinnosti až v roce 1929.